

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2017 roku, w godzinach rannych, oskarżony J. S. przebywał w miejscowości C., na terenie będącym nieogrodzonym polem namiotowym (...), gdzie znajdowały się namioty i przyczepy campingowe. Na polu tym wyznaczony był ciąg komunikacyjny umożliwiający dojazd do namiotów i przyczep osób wypoczywających na campingu.

J. S. w dniu 6 sierpnia 2017 roku w godzinach rannych spożywał alkohol w postaci 6 piw o pojemności 0,5 litra i wódki w nieokreślonej ilości. Następnie oskarżony, chcąc ułatwić dziewczynie wyjazd samochodem z campingu, postanowił przestawić swój samochód marki B. o nr rej. (...).

Około godziny 10.00. J. S., pomimo tego, że wcześniej spożywał alkohol, uruchomił silnik pojazdu marki B. i podczas wykonywania manewru cofania, przejeżdżając przez ciąg komunikacyjny, uderzył w motocykl marki D., należący do J. B..

W miejscu, gdzie doszło do zdarzenia odbywał się ruch lądowy.

Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze policji w osobach sierż. T. J. oraz sierż. sztab. G. K.. W czasie przeprowadzanych czynności funkcjonariusz policji poddał oskarżonego J. S. badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Urządzenie kontrolno-pomiarowe do oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu typu A. I. numer fabryczny (...) wykazało, że stężenie alkoholu u J. S. wynosiło o godz. 10.09 - 0,98 mg/l, o godz. 10.26 - 0,92 mg/ , o godz. 10.44- 0,95 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: wyjaśnienia oskarżonego J. S. (k. 11-14, 86 v), zeznania świadków T. J. (k. 87-87v), J. B. (k.96), protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości wraz z dołączonymi wydrukami (k. 2), świadectwo wzorcowania (k.3), notatki urzędowej (k. 23, 60, 62-63), wydruk zdjęcia z aplikacji G. (k. 61).

Oskarżony J. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 6 sierpnia 2017 roku przebywał w miejscowości C. na terenie kempingu. W trakcie wykonywania manewru cofania pojazdem marki B., zahaczył o motor marki D.. Oskarżony przyznał, że w tym dniu spożywał alkohol w postaci 6 piw o pojemności 0,5 litra i wódki, lecz nie pamiętał w jakiej ilości. Wyjaśnił, iż kierował pojazdem, gdyż chciał ułatwić dziewczynie wyjazd samochodem z kempingu. Podał, iż żałuje tego co zrobił.

J. S. nie stawiał się na rozprawę, pomimo prawidłowo doręzonego zawiadomienia. W związku z tym Sąd procedował w oparciu o art. 374 § 1 kpk.

Oskarżony J. S. ma 23 lata. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie średnie, nie posiada wyuczonego zawodu. Obecnie jest zatrudniony w firmie (...) jako sprzedawca i z tego tytułu uzyskuje dochód w wysokości 1.700 złotych. Nie posiada majątku. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. Nie był dotychczasowy karany.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 11-14, dane osobowo-poznawcze k. 22, dane o karalności k. 91).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, że oskarżony J. S. dopuścił się czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Oskarżony J. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał, iż w dniu 6 sierpnia 2017 roku kierował samochodem marki B., znajdując się w stanie nietrzeźwości. Jak wskazał w godzinach rannych wypił alkohol w postaci 6 piw i wódki w nieustalonej ilości. Oskarżony przyznał również, iż wykonując manewr cofania na polu campingowym spowodował kolizję z motorem marki D. (k.11-14, 86v).

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę, albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie w postaci protokołu użycia w stosunku do oskarżonego w dniu zdarzenia urządzenia kontrolno-pomiarowego A. I. numer fabryczny (...) (k.2), jak i zeznań świadków: J. B. (k.96) oraz T. J. (k. 87-87v).

Świadek T. J. – funkcjonariusz policji zeznał, iż po przybyciu na miejsce zdarzenia zastał zgłaszającego, który wskazał kierującego B., który to wykonując manewr cofania uderzył w jego zaparkowany motocykl. Osoba ta przebadana została na zawartość alkoholu i okazało się, że jest ona w stanie nietrzeźwości. Świadek T. J. podał, że do kolizji doszło w odległości 5-7 metrów od drogi gminnej, na terenie wydzierżawionym pod pole namiotowe, którego teren nie był ogrodzony. Na placu tym znajdowały się przyczepy i namioty, było ich dużo. Po środku tego placu biegła droga, stanowiąca ciąg komunikacyjny umożliwiającą osobom wypoczywającym dojazd do postawionych tam namiotów i przyczep. Było to jedyne miejsce, którym można było do nich dojechać. Jak wskazał ww. świadek w miejscu, gdzie doszło do zdarzenia odbywał się ruch lądowy. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań ww. świadka. Jest on bowiem osobą całkowicie obcą dla oskarżonego, miał z nim kontakt jedynie z racji wykonywanych czynności służbowych, brak jest zatem po jego stronie powodu, by bezpodstawnie pomawiać J. S. o popełnienie przestępstwa. Dlatego też w oparciu o jego zeznania Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka J. B., to nie był on naocznym obserwatorem zdarzenia, a o uszkodzeniu swojego motocykla przez cofającego swoim samochodem oskarżonego, dowiedział się od kolegi. Świadek opisał rodzaj uszkodzeń powstałych w jego pojeździe w wyniku kolizji. W swoich zeznaniach J. B. opisał również miejsce zdarzenia, wskazywał, że kolizja miała miejsce poza drogą publiczną, na terenie campingu, który nie był ogrodzony i do którego każdy miał swobodny dostęp. Nie płaciło się za pobyt na polu namiotowym, a osoby, które wypoczywały nad zalewem C. wjeżdżały na jego teren samochodami czy motocyklami. Choć świadek J. B. nie wskazywał na istnienie na terenie ww. campingu jakiegoś wyznaczonego traktu komunikacyjnego, to jednak z jego relacji w sposób jednoznaczny wynika, że na jego obszarze odbywał się w tym czasie ruch lądowy. Świadek zeznał, że osoby, które przebywały na terenie campingu wjeżdżały i wyjeżdżały z niego zarówno samochodami jak i motocyklami. Brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności ww. świadka.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiły także notatki urzędowe (k. 23, 60, 62-63), wydruk zdjęcia z aplikacji G. (k. 61). Sąd dokonując ustaleń w sprawie nie oparł się natomiast na dokumentacji fotograficznej dołączonej przez obrońcę oskarżonego (k. 85), albowiem nie obrazuje ona miejsca zdarzenia w czasie jego zaistnienia, a została wykonana w późniejszym okresie.

Urządzenie za pomocą, którego dokonano u oskarżonego pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu w czasie dokonywania pomiaru były dopuszczone do użytku i było sprawne technicznie. Potwierdza to świadectwo wzorcowania (k. 3).

W ocenie Sądu nie ma podstaw do kwestionowania wiarygodności powyższych dowodów, dlatego też stanowiły one podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie.

Przepis art. 178a § 1 kk stanowi, że „kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KK 472/16, „pojęcie ruchu lądowy, użyte w art. 178a §1 kk, należy wiązać nie tyle z formalnym statusem konkretnej drogi, czy też określonego miejsca, lecz z faktyczną dostępnością i rzeczywistym jego wykorzystaniem dla ruchu pojazdów i innych uczestników”.

Pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, spod pojęcia „ruchu lądowego”, o jakim mowa w art. 178a kk, wyłączyć można jedynie te miejsca, które ze swej natury nie są przeznaczone do ogólnodostępnego ruchu, tj. których funkcją nie jest komunikacja rozumiana jako ogólnodostępna możliwość przemieszczania się z jednego miejsca do drugiego i nawet, jeśli mimo wszystko faktycznie ruch się na nich odbywa, to jednak to jest on sporadyczny i ograniczony do grona kilku osób np. właścicieli nieruchomości, czy osób przez nie upoważnionych. Chodzi o takie miejsca, jak np. podwórka, pola, łąki, sady, warsztaty naprawcze, garaże (por. cytowane wyroki SN z 5 maja 2009 r., z 2 lutego 1998 r., czy postanowienie SN z 19 maja 1978 r., VII KZP 13 / 78, OSNPG 1978 / 8 – 9 / 89/.)

Nie będą jednak wyłączone te miejsca, które z istoty swej przeznaczono do komunikacji i stanowią wydzielony, przeznaczony do tego celu pas ziemi (por. postanowienie Sądu Najwyższego wyrażony w z dnia 20 sierpnia 1976 r., VII KZP 11 / 76, OSNPG 1976 / 9 / 74). Dlatego zgodzić się należy ze stanowiskiem, że przestępstwo drogowe może być popełnione nie tylko na drodze publicznej, ale również poza nią - wszędzie tam, gdzie ruch pojazdów faktycznie odbywa się i w związku z czym istnieje możliwość zagrożenia bezpieczeństwa dla tego ruchu (np. na rampie kolejowej, drodze zakładowej, okresowo wyłączonym z ruchu odcinku szlaku kolejowego, zamkniętym torze kolejowym czy nawet ścieżce leśnej łączącej trzy miejscowości – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1995 r., WR 186/95, OSNKW 1996 / 3 – 4 / 19, por. Kazimierz J. Pawelec: Przestępstwo drogowe – glosa – WR 186/95, Monitor Prawniczy, 1998 nr. 11 i przytoczone tam orzecznictwo SN - postanowienie z 25 kwietnia 1979 r., V KRN 72/79, nie publ., wyrok z 21 września 1979 r., V KRN 208/79, nie publ., wyrok z 30 września 1982 r., Rw 841/82, OSNKW Nr 1-2/1983, poz. 11, oraz wyrok sierpnia 8.1979 r., V KRN 164/79, nie publ.).

Z powyższego wynika w sposób niewątpliwy, iż pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem wszelkie miejsca ogólnie dostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów.

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że oskarżony J. S., będąc w stanie nietrzeźwości, prowadził pojazd marki B. o nr rej. (...) w ruchu lądowym. Zachowanie oskarżonego miało bowiem miejsce na nieogrodzonym terenie będącym polem campingowym F. Camp, gdzie w dniu 6 sierpnia 2017 roku bez żadnych ograniczeń odbywał się ruch pojazdów dojeżdżających do namiotów, przyczep campingowych. Oskarżony przemieszczał kierowany przez siebie pojazd z miejsca, gdzie go zaparkował przez ciąg komunikacyjny, wprowadzając nie będący drogą publiczną, lecz przystosowany i wydzielony właśnie w tym celu, by odbywał się po nim ruch pojazdów korzystających z ogólnodostępnego obiektu campingowego. Możliwość poruszania się po jego terenie nie była reglamentowana do wąskiego grona kilku (np. wyznaczonych przez administratora obiektu) osób, lecz był on otwarty dla ruchu wszystkich (nieoznaczonych z góry) potencjalnych użytkowników campingu. Jest to zatem miejsce ogólnodostępnego ruchu dla osób chcących skorzystać z pola namiotowego – tak pieszych, jak i kierujących pojazdami mechanicznymi. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż taki ruch w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu czynu rzeczywiście się w tym miejscu odbywał.

Zgodnie z art. 115 §16 kk stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego zachodzi, gdy: zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Mając na uwadze omówiony wyżej materiał dowodowy nie ma wątpliwości, że oskarżony J. S. prowadził pojazd mechaniczny tj. samochód marki B. o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, skoro zaraz po tym fakcie i po przeprowadzeniu badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu uzyskano wynik o godz. o godz. 10.09.- 0,98 mg/l, oraz o godz. 10.26 -0,92 mg/l, o godz. 10.44.- 0,95 mg/l alkoholu w wdychanym powietrzu. Nie

budziło również wątpliwości zrealizowanie przez oskarżonego kolejnych przesłanek przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a mianowicie prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym – o czym była owa powyżej.

Niewątpliwą jest rzeczą, że prowadzenie pojazdu mechanicznego lub innego pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego godzi w sposób bezpośredni w bezpieczeństwo ruchu, stanowiąc umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa oraz stwarzając hipotetyczne niebezpieczeństwo nastąpienia poważnych skutków. Art. 178a § 1 kk kryminalizuje bezskutkowe prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Uzasadnieniem karalności samego prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego jest poważne zagrożenie, jakie ono stwarza dla osoby prowadzącej pojazd oraz innych osób. Kierowanie pojazdem, a zwłaszcza pojazdem mechanicznym po drogach publicznych wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej, czujności, napięcia uwagi, zdolności do natychmiastowego, prawidłowego reagowania na powstające sytuacje na drodze. Tymczasem - jak dowiodły liczne badania - nawet małe ilości alkoholu (poniżej 0,5‰) w organizmie człowieka powodują istotne zaburzenia percepcji i uwagi, upośledzenie koordynacji ruchów, osłabienie sprawności wzroku, zwężenie pola widzenia i akomodacji. Do tego dochodzi odhamowanie psychiczne, spotęgowanie reakcji popędowych, osłabienie samokrytycyzmu i poczucia odpowiedzialności, większa skłonność do ryzyka. Przystępstwa z art. 178a § 1 kk mogą być popełnione wyłącznie z winy umyślnej. Jednak odpowiedzialność na podstawie tego przepisu może mieć miejsce zarówno wówczas, gdy sprawca ma świadomość, że znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, jak i wtedy, gdy przewiduje, iż alkohol bądź inny środek nie został wydalony z organizmu i na to się godził.

Oskarżony w niniejszej sprawie nie miał podstaw, by sądzić, że spożyty przez niego alkohol - ze względu na czas wprowadzenia go do organizmu - uległ rozpadowi, gdyż spożył go w krótkim czasie przed tym, zanim usiadł za kierownicą.

Przesłanką konieczną do przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo jest wykazanie mu winy. Pojęcie „winy” można określić jako możliwość uczynienia sprawcy zarzutu, iż w czasie i miejscu, gdy miał możliwość zachowania się zgodnego z prawem, wybiera zachowanie się niezgodne z obowiązującymi normami prawnymi. Wina w przypadku oskarżonego była niewątpliwa. J. S. jest osobą dorosłą, świadomą ogólnie obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Pomimo tego wsiadł do samochodu B., kierował nim w ruchu lądowym i czynił to, pomimo, że wcześniej spożywał alkohol. W tych okolicznościach stopień winy oskarżonego należy ocenić na znaczny.

Również jako znaczny Sąd ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. J. S. swoim zachowaniem godził w niezwykle istotne dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Naruszył jedną z podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu, jaką jest zasada trzeźwości, zdecydował się na prowadzenie samochodu, pomimo, że zawartość alkoholu w jego organizmie przekraczała dolną granicę stanu nietrzeźwości określoną w przepisach. Takie zachowanie podjął umyślnie, wiedział, że jako kierowca ma obowiązek zachowywać trzeźwość, iż po spożyciu alkoholu nie można mu prowadzić pojazdu, by nie narażać siebie i innych użytkowników dróg na niebezpieczeństwo. Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości stwarza realne zagrożenie dla wszystkich uczestników ruchu. U kierowców w stanie nietrzeźwości występują zaburzenia psychomotoryczne oraz psychosensoryczne, które osłabiają czas reakcji oraz właściwą ocenę sytuacji na drodze. Dlatego czyn polegający na prowadzeniu pojazdu przez takiego kierowcę jest szczególnie niebezpieczny.

Sąd kierując się dyrektywami z art 53 § 1 i 2 kk, orzekł w stosunku do oskarżonego za przypisane mu niniejszym wyrokiem przestępstwo karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

W ocenie Sądu kara ta będzie adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu jak i stopnia zawinienia przypisanego J. S.. Kara ta – stanowiąca dla oskarżonego realną dolegliwość - pozwoli na zrozumienie przez niego wysokiej naganności czynu, jakiego się dopuścił oraz sprawi, że w przyszłości nie będzie więcej prowadził pojazdów

mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie kara ta uwzględnia potrzeby kształtowania świadomości prawnej całego społeczeństwa.

Liczba orzeczonych wobec oskarżonego stawek dziennych grzywny odpowiada stopniowi zawinienia oraz społecznej szkodliwości dokonanego przez oskarżonego czynu. Ustalona wysokość jednej stawki dziennej w ocenie Sądu uwzględnia sytuację majątkową, finansową i rodzinną J. S., który pracuje, osiągając stały dochód, jest człowiekiem młodym zdrowym, nie obciążonym obowiązkiem alimentacyjnym.

Sąd przy wymiarze kary uwzględnił okoliczność łagodzącą, jaką był fakt, że w niniejszym postępowaniu J. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, nie kwestionował swojej winy i okoliczności popełnienia czynu. Nie był również dotychczas karany.

Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk, Sąd orzekł wobec J. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 (trzech) lat. Orzeczenie tego rodzaju środka karnego wobec oskarżonego miało charakter obligatoryjny, czas trwania zakazu jest niezbędny do wyeliminowania J. S. z ruchu na ten okres czasu i wystarczający dla osiągnięcia celów prewencyjnych w stosunku do oskarżonego. Podnieść należy, że choć jak wynika z danych ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego oskarżony nie jest kierowcą nagminnie łamiącym prawo drogowe (k.63), to jednak naruszenie jakiego dopuścił się w przedmiotowym przypadku miało charakter rażący.

Na podstawie art. 43a § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Świadczenie to nie jest formą naprawienia szkody, lecz stanowi środek karny pełniący funkcje o penalnym charakterze, jego wysokość określona w najniższym dopuszczonym przez ustawę wymiarze, została dostosowana do możliwości finansowych oskarżonego, który w związku z niniejszym orzeczeniem będzie musiał uiścić również karę grzywny.

W ocenie Sądu wymierzona J. S. kara za przypisane mu przestępstwo jest adekwatna tak do stopnia zawinienia oskarżonego, jak również społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sposób działania oskarżonego, a ponadto jego właściwości i warunki osobiste i jego osobowość. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił nadto cele kary, tak w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej.

Na podstawie art. art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył oskarżonemu J. S. na poczet orzeczonego wobec niego w punkcie II wyroku środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy nr (...) wydanego przez Starostę (...) od dnia 6 sierpnia 2017 roku.

Na koszty sądowe w niniejszej sprawie złożyły się:

- 160 zł tytułem opłaty od kary grzywny na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j.: Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.);
- 30 zł tytułem opłaty za uzyskanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 3 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861);
- 40 zł tytułem opłaty za ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym i sądowym – na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 663 ze zm.);

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk uznając, iż aktualna sytuacja majątkowa i rodzinna oskarżonego, pozwala na uiszczenie przez niego kosztów sądowych w kwocie 230 zł.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

informacje o jednostce

SSR Monika Marcinkowska